Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2496/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint másodfokú bíróság Gf.VI.30.349/2024/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A jogi képviselővel (dr. Burger László) eljáró indítványozó Zrt. az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyben a Kúria mint másodfokú bíróság Gf.VI.30.349/2024/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.

[2] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó kúriai végzés meghozatala során megállapított tények, valamint az alkotmányjogi panaszban az indítványozó által előadottak alapján az ügy megítélése és az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő.

[3] 1.1. Az indítványozó – az alapügy felperese – a Fővárosi Törvényszékhez mint elsőfokú bírósághoz benyújtott keresetében 521 876 712 Ft tőke és járulékai megfizetése iránti pert indított a Magyar Állammal szemben arra hivatkozással, hogy a […] LLC. teljes vagyonára elrendelt vagyonelkobzás miatt meghiúsult a fenti társasággal szemben jogerősen megítélt követelések érvényesítése.

[4] Az indítványozó álláspontja szerint a Magyar Állam olyan követelések tulajdonjogát szerezte meg, amelyek az indítványozó követelésének kielégítését szolgálták volna, ennek következtében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:42. §-a alapján helytállási kötelezettség terheli. Másodlagosan az indítványozó arra hivatkozott, hogy a vagyonelkobzás az Alaptörvény XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogának sérelmét és kártalanítás nélküli tulajdonelvonást eredményezett. Harmadlagos és negyedleges kereseti kérelmében az indítványozó a 2014/42/EU irányelv nem megfelelő átültetésére, illetve az uniós jogból eredő

követelmények megsértésére alapította a Magyar Állam kártérítési felelősségét. Az indítványozó előadása szerint az eljárásban nem biztosították a vagyonelkobzással kapcsolatos tájékoztatást és a megfelelő jogorvoslat lehetőségét sem.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az alperes előadása szerint a Ptk. 5:42. §-a dolgon történő tulajdonszerzésre vonatkozik, azonban az alperes a vagyonelkobzás eredményeként követelést érvényesíthetett. Az alperes álláspontja szerint fogalmilag kizárt, hogy a követelésen tulajdonjogot szerezzen, mivel az nem dolog így tulajdonjog tárgya sem lehet. A másodlagos kereset elutasítását az alperes arra hivatkozással kérte, hogy a kisajátításról szóló 2007. évi CXXIII. törvény szerint kisajátítás tárgya kizárólag ingatlan lehet, ingó, vagyoni értékű jog, állítólagos tulajdoni váromány nem, így az indítványozó feltétlen és azonnali kártalanítás sem illeti meg. Az alperes a harmadlagos kereset elutasítását a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésére, valamint arra hivatkozással kérte, hogy az indítványozó a jogosnak vélt érdekét nem a megfelelő fórumon kívánja érvényesíteni, mivel a nemzetközi szerződésből eredő jogalkotói kötelezettség elmulasztásának megállapítására az Alkotmánybíróság előtti eljárásban van lehetőség. Az alperes a negyedleges kereseti kérelem kapcsán előadta, hogy az indítványozó azon álláspontja, miszerint a követelése behajthatatlanságához az alperes kártalanítás nélkül tulajdonszerzése vezetett, az erre vonatkozó bírói döntés felelősségét veti fel, továbbá az indítványozó nem jelölte meg azt az alperesi magatartást sem, amely okozati összefüggésben áll az őt ért kárral.

[6] Az elsőfokú bíróság a 2024. május 9-én kelt, 18.G.40.670/2022/52-I. számú ítéletében az indítványozó keresetét minden elemében elutasította. Az elsőfokú bíróság indokolásában hivatkozott a Ptk. 5.14. § (1)–(2) bekezdéseire, valamint rögzítette, hogy megítélése szerint a Magyar Állam a […] LLC. vagyonába tartozó követelések felett nem tulajdonjogot, hanem rendelkezési jogot szerzett, az indítványozó azonban a végrehajtás kezdeményezésével nem szerzett azokon tulajdonjogot vagy tulajdonosi várományt, ezért a Ptk. 5:42. §-a szerinti helytállási kötelezettség feltételei nem álltak fenn, és kisajátításról sem lehetett szó. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a 2014/42/EU irányelv átültetése a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 878. § 29. pontja szerint megtörtént, az irányelv pedig az indítványozóhoz hasonló, a követelés jogosultjával szemben végrehajtást kezdeményező hitelezőre nem terjed ki. Mivel a vagyonelkobzás nem fosztotta meg az indítványozót a saját tulajdonától, az állami kártérítési felelősség megállapításához szükséges kár bekövetkezését sem látta igazoltnak.

[7] 1.2. Az indítványozó az elsőfokú bíróság ítélete ellen 2024. június 24-én nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresetének való helyadást, másodlagosan a hatályon kívül helyezését. A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a fellebbezést a 2024. szeptember 12-én kelt, 10.Gf.40.174/2024/2. számú végzésében a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 367. § (1) bekezdése alapján visszautasította.

[8] A másodfokú bíróság indokolásában rögzítette, hogy a Pp. 365. § (5) bekezdése szerint a fellebbezés határideje a határozat közlésétől számított 15 nap. A jelen ügyre még irányadó az elektronikus ügyintézés és bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: E-ügyintézési tv.) 2. § (1) bekezdése és a Pp. 605. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés *c)* pontja alapján a hivatalos elérhetőségre kézbesített küldemény kézbesítettnek minősül, ha a hivatalos elérhetőséget biztosító szolgáltató azt igazolja vissza, hogy a küldeményt a címzett kétszeri értesítés ellenére nem vette át, a második értesítési igazolásban feltüntetett időpontját követő ötödik munkanapon.

[9] A Pp. 615. § (1)–(2) bekezdései alapján az Országos Bírósági Hivatal informatikai rendszer alkalmazásával biztosítja a bírósággal való folyamatos kapcsolattartást, valamint jogosult a kapcsolattartók adatainak kezelésére.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletének az indítványozó jogi képviselőjének elektronikus tárhelyére történő elhelyezésére 2024. május 29-én, a második értesítés kiküldésére május 29-én került sor, azonban a jogi képviselő a határozatot a rendelkezésre álló határidőn belül nem töltötte le. A szolgáltató 2024. június 6-án meghiúsulási igazolást küldött a bíróság részére, melyet követően a jogi képviselő a határozatot 2024. június 7-én töltötte le. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét 2024. június 5-én kell kézbesítettnek tekinteni, így a fellebbezés benyújtására nyitva álló határidő 2024. június 6-án kezdődött. A fellebbezési határidőbe nem számított be a 2024. június 19-i áramszünet, ezért az 2024. június 21-én járt le. Mindezekre tekintettel a fellebbezés 2024. június 24-én történt előterjesztése elkésettnek minősül.

[11] 1.3. Az indítványozó a Pp. 366. § (1) bekezdése alapján fellebbezést nyújtott be a másodfokú bíróság végzése ellen a Kúriához. A Kúria mint – az elsőfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezést visszautasító másodfokú végzéssel szembeni fellebbezést elbíráló – másodfokú bíróság a 2025. június 4-én kelt, Gf.VI.30.349/2024/2. számú végzésében a másodfokú végzést helybenhagyta és kizárta a további felülvizsgálat lehetőségét.

[12] Az indítványozó fellebbezésében előadott álláspontja szerint a jogi képviselője az elsőfokú ítélet elektronikus kapcsolattartásra szolgáló tárhelyén történő elhelyezéséről szóló értesítések egyikét sem kapta meg, valamint a meghiúsulási igazolást sem, állításának alátámasztására két informatikai szakértői véleményt is csatolt. E körben hivatkozott az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés *c)* pontja, valamint az elektronikus ügyintézés részletszabályairól szóló 451/2016. (XII. 19.) Korm. rendelet 76. §-a szerinti kétszeri kézbesítés hiányára, álláspontja szerint az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés *a)* pontja szerinti tényleges átvételi időpontot kellett volna figyelembe venni, amely 2024. június 7-e volt. Emellett az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése

szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz és a XXVIII. cikk (7) bekezdés szerinti jogorvoslathoz való jog, valamint a 26. cikk (1) bekezdése szerinti bírói függetlenség sérelmére hivatkozott, és kezdeményezte az eljárás felfüggesztését, valamint az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését az E-ügyintézési törvény 14. § (4) bekezdés *c)* pontja alaptörvény-ellenességének vizsgálata érdekében.

[13] A Kúria a fellebbezést tartalma alapján kézbesítési kifogásnak tekintette, és megállapította, hogy az indítványozó ugyanezen indokokkal korábban már előterjesztett kézbesítési kifogását a Fővárosi Törvényszék és Fővárosi Ítélőtábla is visszautasította, mert az objektív három hónapos határidőn túl érkezett. A Kúria álláspontja szerint az indítványozó a jogorvoslathoz való jog sérelmén keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét állította, mellyel kapcsolatban a Kúria utalt az Alkotmánybíróság – az 51/2009. (IV. 28.) AB határozatban, továbbá a 31/2023. (III. 14.) AB határozatban rögzített – következetes gyakorlatára, és hangsúlyozta, hogy a jogorvoslathoz való jog gyakorlása a törvényben meghatározott feltételekhez és határidőkhöz kötött, amelyek a jogbiztonság és a jogerő érvényesülését szolgálják. A Kúria kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ugyan elmulasztotta a kézbesítési fikció beálltáról való értesítést, azonban ez az objektív határidő lejártát követően már nem tette lehetővé a kézbesítési kifogás érdemi vizsgálatát, továbbá megjegyezte, hogy az indítványozó arra nem adott magyarázatot, hogy az elsőfokú bíróság döntését miért 2024. június 7-én töltötte le, ha a kapcsolódó értesítéseket nem kapta meg.

[14] 2. Az indítványozó mindezeket követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét állítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének, a B) cikk (1) bekezdésének, valamint az általa a II. cikkből levezetett perbeli rendelkezési jog sérelmére hivatkozással.

[15] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból levezetett indokolt bírói döntéshez való jogot, mert a fellebbezés lényeges érveire nem adott érdemi választ. Az indítványozó álláspontja szerint „a Kúria az indítványozó fellebbezését valójában nem hallgatta meg, az indítványozó által előterjesztett bizonyítékokat és érveket ténylegesen nem vette figyelembe, e helyett egy olyan kifogást bírált el, amire hatásköre egyébként nem is volt és amelyről egyébként tudta, hogy azt más bíróság már korábban jogerősen elbírálta”. Az indítványozó hivatkozott az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatára is, amely alapján a bíróságnak az ügy lényeges kérdéseire vonatkozó észrevételeket kellő alapossággal meg kell vizsgálnia, és értékelésükről a döntésben számot kell adnia. Az indítványozó az EJEB gyakorlatára is hivatkozik, amely megköveteli a döntés alapjául szolgáló indokok megfelelő részletességű kifejtését.

[16] Az indítványozó előadása szerint a Kúria a Fővárosi Ítélőtábla fellebbezést visszautasító végzése ellen benyújtott fellebbezését önkényesen, annak tartalma alapján kézbesítési kifogásnak minősítette. Álláspontja szerint kétséges a minősítés annak figyelembevételével is, hogy a Kúria rögzítette, hogy a kézbesítési kifogás elbírálására nem rendelkezik hatáskörrel. Az indítványozó szerint a Kúriának a döntése indokolásában rögzítenie kellett volna, hogy az indítványozó érveit miért nem találja megalapozottnak. Mindezekre tekintettel az indítványozó előadása szerint a Kúria a fellebbezésben előadott érveket érdemben nem vizsgálta meg, mellyel a jogorvoslathoz való jog sérelmét okozta. Ezzel kiüresítette a rendes jogorvoslat lehetőségét, noha a jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése megköveteli a jogorvoslati kérelem érdemi elbírálását. Az indítványozó a 3064/2014. (III. 26.) AB határozatra hivatkozva hangsúlyozza, hogy a jogorvoslati jog sérelmét eredményezi, ha a törvényben biztosított fellebbezést a bíróság ténylegesen nem bírálja el. Az indítványozó álláspontjának alátámasztására e körben is hivatkozott az EJEB gyakorlatára.

[17] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés tekintetében az indítványozó szerint a Kúria annak ellenére bírálta el kézbesítési kifogásként a beadványt, hogy saját végzésében rögzítette: annak elbírálására nem rendelkezik hatáskörrel, és a kézbesítési kifogást a hatáskörrel rendelkező bíróságok korábban már jogerősen elbírálták. Ez sérti a jogerő tiszteletét és a jogbiztonságot, amelyek a jogállamiság részét képezik.

[18] Az indítványozó az Alaptörvény II. cikkéből levezetett önrendelkezési jogra alapítva állítja, hogy a bíróság a fél eljárási jognyilatkozatát nem minősítheti át önkényesen más jogintézménnyé, figyelmen kívül hagyva a fél tényleges eljárási szándékát. A Kúria ezért a fellebbezés kézbesítési kifogásként történő elbírálásával az indítványozó akarata ellenére járt el, és kiüresítette a fellebbezési jogát, sérült a perbeli rendelkezés joga.

[19] Az indítványozó mindezek alapján azt kéri az Alkotmánybíróságtól, hogy állapítsa meg a Kúria Gf.VI.30.349/2024/2. számú végzésének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg.

[20] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt.

[21] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírósági döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek tekinthető, ugyanis az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás felperese volt. A támadott kúriai

végzéssel szemben az indítványozó számára további jogorvoslat nem volt biztosított, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.

[22] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a Kúria végzését 2025. július 17. napján vette át, mely időponthoz képest az alkotmányjogi panasz határidőben, 2025. szeptember 15. napján került előterjesztésre. Az indítványozó a Főtitkár által megküldött hiánypótlási felhívást 2025. november 3. napján vette át, a válaszát december 3-án elektronikus úton küldte meg, így határidőben terjesztette elő. Az indítványozó jogi képviselője az Alkotmánybíróság eljárására kiterjedő meghatalmazását csatolta.

[23] 3.2. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz eleget tesz-e az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményeinek. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. E rendelkezésnek megfelelően a kérelem többek között akkor határozott, ha tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont]; továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pont]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban megsértettként megjelölt alaptörvényi rendelkezések tekintetében, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (7) bekezdése, B) cikk (1) bekezdése, valamint II. cikke tekintetében is tartalmaz indokolást az indítvány [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pont].

[24] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kapcsán kiemeli, hogy a részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás tilalma és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani {lásd például: 3194/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [29]}.

[25] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény II. cikkére alapított indítványozói érveléssel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy „[a]z Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata értelmében a jogi személynek nincs emberi méltósága [az emberi méltóság alapjogából eredő, a természetes személyeket megillető általános cselekvési szabadsága], ezért a vizsgált esetben a jogi személy-indítványozó nem hivatkozhat az emberi méltóság sérelmére” {3001/2013. (I. 15.) AB végzés, Indokolás [6]; 3139/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [19]; 3001/2016. (I. 15.) AB határozat, Indokolás [37]}. Jelen ügyben az alkotmányjogi panasz indítványozója jogi személy, ezért az emberi méltóság sérelme nem merülhet fel. Az indítványozó által a perbeli rendelkezési jog

sérelmeként előadott kifogás tartalma szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben értékelhető, ugyanis az indítványozó azt kifogásolja, hogy a Kúria a beadványát az általa megjelölt jogorvoslattól eltérően, fellebbezés helyett kézbesítési kifogásnak minősítette, és ezzel figyelmen kívül hagyta az indítványozó eljárási szándékát. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványozó által a perbeli rendelkezési jog kapcsán állított sérelmet tartalma szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme elleni panaszként értékelte és ekként is bírálta el a továbbiakban.

[26] 3.3. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz fennmaradó elemei az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek megfelelnek-e. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja.

[27] 3.3.1. Az Alkotmánybíróság elsőként az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte.

[28] Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlattal rendelkezik a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal {lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [23]-[34]; 3/2021. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [62]-[67]}, mind a jogorvoslathoz való joggal {lásd például: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]; 3020/2018. (I. 26.) AB határozat, Indokolás [37]} kapcsolatban. Mindezekhez képest a jelen ügy nem vetett fel olyan új alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely megalapozta volna az alkotmányjogi panasz befogadását.

[29] 3.3.2. Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy az indítványozó ügyében felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye.

[30] E tekintetben az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

[31] Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta „szuperbíróságként”, a meglévők melletti újabb hagyományos

jogorvoslati fórumként járna el” {lásd például: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3011/2017. (II. 1.) AB végzés, Indokolás [8]; 3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3067/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [10]}.

[32] Az indítványozó előadása szerint a Kúria a Fővárosi Ítélőtábla fellebbezést visszautasító végzése ellen benyújtott fellebbezését önkényesen, annak tartalma alapján kézbesítési kifogásnak minősítette, illetve az indokolásban rögzítenie kellett volna, hogy miért nem találja megalapozottnak a fellebbezésben foglalt érveket.

[33] Az Alkotmánybíróság az indokolási kötelezettség sérelmére alapított indítványozói érveléssel összefüggésben emlékeztet az arra vonatkozó gyakorlatára is, miszerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása”. {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}.

[34] A jelen ügyben a Kúria megjelölte azokat az eljárásjogi okokat, amelyek alapján az indítványozó beadványát tartalma szerint kézbesítési kifogásként értékelte. Indokolásában kitért arra is, hogy az indítványozó azonos indokokkal korábban már előterjesztett kézbesítési kifogását a hatáskörrel rendelkező bíróságok az objektív határidő túllépése miatt visszautasították, továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság mulasztása a kézbesítési fikció beálltáról való értesítés tekintetében nem tette lehetővé az objektív határidő lejártát követően a kifogás érdemi vizsgálatát.

[35] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a perbeli rendelkezési jog sérelmét a Kúria által a fellebbezést kézbesítés kifogásként való minősítésével, valamint az általa előterjesztett fellebbezésben foglalt érvek állítólagos figyelmen kívül hagyásával összefüggésben állította. E kifogások azonban tartalmuk szerint a Kúria eljárásjogi minősítésének és jogértelmezésének felülvizsgálatára irányulnak. A korábbiakban rögzítetteknek megfelelően az Alkotmánybíróság hatásköre nem terjed ki annak felülbírálatára, hogy a bíróság az eljárásjogi szabályokat helyesen értelmezte-e; alkotmányossági vizsgálatának tárgya az, hogy a bírói jogértelmezés az Alaptörvény keretei között maradt-e. Mindezek alapján a Kúria indokolásából megismerhető volt, hogy miért nem látta lehetőségét az indítványozó kézbesítéssel kapcsolatos érvei ismételt vizsgálatának. Az indítványozó azon kifogása, hogy a Kúria a beadvány jogi minősítését, illetve az eljárásjogi rendelkezések alkalmazását illetően téves következtetésre jutott, önmagában nem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét.

[36] Az indítványozó jogorvoslathoz való jogának sérelmét arra alapítja, hogy a Kúria a Fővárosi Ítélőtábla fellebbezést visszautasító végzése ellen benyújtott fellebbezését tartalma szerint kézbesítési kifogásként minősítette, és ezáltal a fellebbezésben előadott érveit nem vizsgálta meg a panaszos által kívánt eljárási keretek között. A korábban már kifejtettek szerint az Alkotmánybíróság nem járhat el „negyedfokú”

bíróságként, nem vizsgálhatja felül azt, hogy a Kúria a beadvány jogi minősítésére és az eljárási határidőkre vonatkozó szabályokkal kapcsolatos értelmezését.

[37] Az Alkotmánybíróság kiemeli: „Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében követelmény a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítása {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}. […] További követelményként határozta meg az Alkotmánybíróság a jogorvoslat ténylegességét, vagyis azt, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, amelynek értelmében egyrészt követelmény, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét ne gátolják jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljeskörűsége, illetve korlátozottsága {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}." {3304/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [38]–[39]}.

[38] A jelen ügyben a Kúria megindokolta a beadvány kézbesítési kifogásként történő értékelését, és kifejtette, hogy az indítványozó azonos tartalmú kifogását a bíróságok korábban már visszautasították, az objektív határidő túllépése miatt pedig annak ismételt vizsgálatára nem volt lehetőség. Az indítványozó által előadott érvek alapján nem merült fel olyan körülmény, amely alapján megállapítható lenne, hogy a Kúria a kézbesítési kifogásként való minősítésével kiüresítette volna az indítványozó jogorvoslathoz való jogát. Az a tény, hogy a támadott bírói végzés nem osztotta az indítványozó álláspontját, illetve nem találta megalapozottnak az indítványozó által felhozott kifogásokat, nem jelenti a jogorvoslat kiüresedését vagy formálissá válását. A fentiek alapján az Abtv. 29. §-a szerinti, bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye a jogorvoslathoz való jog tekintetében sem merült fel.

[39] 3.3.3. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban foglalt érvek nem vetnek fel olyan alkotmányjogi összefüggést, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében az Alkotmánybíróság érdemi beavatkozását indokolná.

[40] Az Alkotmánybíróság az indítványozó alkotmányjogi panaszában előadottak kapcsán végezetül utal még az arra vonatkozó gyakorlatára is, miszerint „önmagában az, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására" {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]; 3351/2024. (XI. 23.) AB végzés, Indokolás [32]}.

[41] 4. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem fogalmaz meg, sem pedig a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, ezért az alkotmányjogi panasz nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadhatósági feltételek egyikét sem.

[42] Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az alkotmányjogi panasz befogadását az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a) és h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 24.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró